

MINIKATECHEZE PRO STARŠÍ DĚTI

10 - 15 let, starší školní věk, 2. stupeň ZŠ 5. - 9. třída, víceletá gymnázia 1. - 4. Třída

SLOVNÍ KATECHEZE

13. neděle v mezidobí cyklus B

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagogy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: „Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a ze zadu se dotkla jeho šatu. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neudu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla zázračná moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“ Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, zbavena svého neudu!“ Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagogy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?“ Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“ Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, lidi, jak pláčou a velmi nařikají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, jenom spí.“ Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel do světnice, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum!“, to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!“ Děvče ihned vstalo a chodilo – bylo jí dvanáct let. Lidé byli úžasem jako bez sebe. Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl jim, aby jí dali jíst. (Mk 5,21-43)

Milí přátelé, dnešní dlouhé evangelium nemůžeme zkrátit, protože oba příběhy uzdravení jsou důležité. Oba nám totiž vysvětlují podstatnou věc a tím je to, že Ježíš není žádný léčitel, lékař či šarlatán, ale je Pánem nad životem. On je ten, který dává život a také ho navrácí. Nejprve si všimněme té 12 let nemocné ženy. Mnoho lidí se v davu tlačilo na Ježíše. Chtěli vidět, slyšet, možná chtěli na vlastní oči vidět nějaký ten zázrak, nebo možná doufali, že dojde ke změně tehdejší politiky a ten, o kterém se říkalo, že je Mesiáš, konečně vystoupí na veřejnosti a zjedná židům zasloužené uznání.

V davu je žena, která měla víru, že ji Ježíš může uzdravit. Věřila, že Ježíš je Boží Syn. Jak to udělala? Ona se Ježíše dotkla.

A ještě více to můžeme vidět u zemřelé dcery představitele synagogy. I jemu Ježíš dává naději. Přesto, že ostatní se posmívají myšlence, že je možné změnit smrt v život. Ale Ježíš se té dívenky dotkl. Vzal ji za ruku a řekl jí: „vstaň!“ A ta dívenka vstala.

Co to pro nás znamená? Znamená to, že i my se máme Ježíše dotknout. Nestačí jen být v davu, jen tak napůl poslouchat Boží slovo, jen tak občas si připomenout, že jsem křesťan, jen tak ztrácet křesťanskou identitu, když se mi to právě nehodí, chovat se podle Božího slova. Aby i nám mohl Ježíš dát život, aby náš život měl nějaký smysl a vedl k životu, musíme se Ježíše dotknout. Být s Ním. Mít ho ve svém srdci. Přijímat jej v Božím slovu, který má proměňovat naše jednání a chování. Přijímat a uctívat ho v Nejsvětější svátosti. Vytvářet s lidmi kolem sebe vztahy jednoty, aby On mohl být mezi námi.

To jsou „doteky“, které znamenají víru, že Ježíš je Pánem nad životem.

MINIKATECHEZE PRO STARŠÍ DĚTI

10 - 15 let, starší školní věk, 2. stupeň ZŠ 5. - 9. třída, víceletá gymnázia 1. - 4. třída

SLOVNÍ KATECHEZE S POMŮCKOU

13. neděle v mezidobí cyklus B

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagogy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: „Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a ze zadu se dotkla jeho šatu. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neudu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla zázračná moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“ Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, zbavena svého neudu!“ Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagogy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?“ Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“ Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, lidi, jak pláčou a velmi naříkají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, jenom spí.“ Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel do světnice, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum!“, to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!“ Děvče ihned vstalo a chodilo – bylo jí dvanáct let. Lidé byli úžasem jako bez sebe. Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl jim, aby jí dali jíst. (Mk 5,21-43)

Pomůcka: připravené Boží slovo (vystřížené a srolované do ruliček)

Milí přátelé, dnešní dlouhé evangelium nemůžeme zkrátit, protože oba příběhy uzdravení jsou důležité. Oba nám totiž vysvětlují podstatnou věc a tím je to, že Ježíš není žádný léčitel, lékař či šarlatán, ale je Pánem nad životem. On je ten, který dává život a také ho navrácí. Nejprve si všimněme té 12 let nemocné ženy. Mnoho lidí se v davu tlačilo na Ježíše. Chtěli vidět, slyšet, možná chtěli na vlastní oči vidět nějaký ten zázrak, nebo možná doufali, že dojde ke změně tehdejší politiky a ten, o kterém se říkalo, že je Mesiáš, konečně vystoupí na veřejnosti a zjedná židům zasloužené uznání.

V davu je žena, která měla víru, že ji Ježíš může uzdravit. Věřila, že Ježíš je Boží Syn. Jak to udělala? Ona se Ježíše dotkla.

A ještě více to můžeme vidět u zemřelé dcery představitele synagogy. I jemu Ježíš dává naději. Přesto, že ostatní se posmívají myšlence, že je možné změnit smrt v život. Ale Ježíš se té dívenky dotkl. Vzal ji za ruku a řekl jí: „vstaň!“ A ta dívenka vstala.

Co to pro nás znamená? Znamená to, že i my se máme Ježíše dotknout. Nestačí jen být v davu, jen tak napůl poslouchat Boží slovo, jen tak občas si připomenout, že jsem křesťan, jen tak ztrácet křesťanskou identitu, když se mi to právě nehodí, chovat se podle Božího slova. Aby i nám mohl Ježíš dát život, aby náš život měl nějaký smysl a vedl k životu, musíme se Ježíše dotknout. Být s Ním. Mít ho ve svém srdci. Přijímat jej v Božím slovu, který má proměňovat naše jednání a chování. Přijímat a uctívat ho v Nejsvětější svátosti. Vytvářet s lidmi kolem sebe vztahy jednoty, aby On mohl být mezi námi.

To jsou „doteky“, které znamenají víru, že Ježíš je Pánem nad životem.

Veźměte si nyní každý jednu ruličku s biblickým textem. Přečtete si ji a snažte se ji uvádět v život. Tak budete lidmi víry, kteří mají naději, že život má smysl.